

Prezentarea cărții

Tu ești mămica mea?

de P. D. Eastman

Traducere din engleză de
Vlad Zografi

Timp de lectură:
20 de minute

Vârsta recomandată:
3 ani +

Recomandarea psihologului

Cu ajutorul cărții *Tu ești mămica mea* putem iniția discuții și activități interesante cu copiii, ajutându-i în procesul de dezvoltare a capacităților și atitudinilor de învățare și a abilităților socio-emoționale. Astfel, copiii pot fi stimulați să preia inițiativa în acțiuni, să ia decizii și să persiste în cazul apariției unor obstacole. Urmărind povestea puiului de pasăre care se rățăcește de mămica lui, dar nu se dă bătut și o caută peste tot, le putem stimula copiii capacitatea de autoreglare emoțională, capacitatea de asumare a responsabilităților, dar și de a cere ajutorul unui adult când situația o impune.

O precizare

Povestea despre aventura puiului de pasăre, scrisă de P. D. Eastman, este un text-suport util pentru exersarea unor domenii specifice ale dezvoltării copiilor de vârstă mică (3 ani +). Aplicațiile au fost gândite pentru a fi rezolvate sub îndrumarea unui adult (educatoare, părinte, bunic/ă), deoarece, spre deosebire de comunicarea scrisă, domeniul comunicării orale presupune exersarea unor aspecte

speciale ale dezvoltării copilului, precum: limbajul, gândirea logică și rezolvarea de probleme, capacitatea și atitudinea de învățare, expresivitatea emoțională, empatia, capacitatea de a se percepe în mod pozitiv, ca persoană unică, având caracteristici specifice. De aceea, prezența alături de copil a unui partener de dialog adult este esențială.

Subiect

O mamă pasăre clocește un ou. Puiul este gata să spargă coaja oului și să iasă la lumină, dar mama își face griji că nu va avea ce să-i dea de mâncare micuțului, așa că pleacă să caute ceva potrivit pentru el. Singur, abia ieșit din ou, puiul își părăsește cuibul și pleacă să-și caute mama. Dar este tare greu să zbori, dacă n-ai părinți care să te fi învățat. Nu contează, va merge pe jos. Însă oare cum o arăta mama lui? Nu știe încă și trece chiar pe lângă ea fără s-o recunoască. În drum întâlnește un pui și-l întreabă dacă nu este el mămica lui. Desigur, puiul nu e mămica lui, așa că nici nu se mai obosește să-i răspundă. Atunci poate că e găina? Nu e nici ea, și

nici dulăul, nici vaca, nici rabla de mașină, nici vaporul, nici avionul, nici lucrul acela mare care nu spune decât „FORN”. Numai că FORN-ul, singurul căruia îi pasă de micuț dintre toți cei întâlniți în căutarea lui, îl ia în spinare, pleacă la drum și, surpriză, îl așază chiar în cuibul lui din copac. Tocmai la timp, căci atunci sosește și pasărea, care îl întreabă: „Știi cine sunt eu?” Iar puiul, după toate câte a învățat în timpul călătoriei, știe acum răspunsul: „Nu ești pui, nu ești găină, nu ești dulău, nu ești vacă, nu ești vapor, nu ești avion, nu ești nici Forn! TU EȘTI O PASĂRE ȘI EȘTI MĂMICA MEA.”

Teme

- descoperirea lumii înconjurătoare
- cunoaștere de sine
- empatie
- curiozitate și interes
- perseverență
- imprudență
- reușită

Personaje

Puiul de pasăre este personajul principal al cărții. Abia ieșit din ou și văzând că este singur, vrea să-și găsească mama și pleacă în căutarea ei. Este însă prea mic și nu-și cunoaște nici măcar forțele, nici lumea în care va călători. *Dorința lui de a afla* este de admirat, la fel *perseverența* în a-și atinge țelul, dar lipsa experienței, proprie vârstei, și *imprudența* ar trebui subliniate ca fiind comportamente care să dea de gândit. Are noroc ca în drumul lui să întâlnească doar ființe pașnice, așa că scapă nevătămat, dar în viață este bine de știut că nu norocul/șansa ar trebui să ne călăuzească acțiunile. Nici mașinile nu-i primejduiesc viața, dar și aici tot norocul îi vine în ajutor, căci *Forn-ul* îl aduce nevătămat la cuib. Ideea de subliniat ar fi că dorința de cunoaștere a lumii înconjurătoare, curiozitatea trebuie dublate de *cunoașterea de sine*, singura care ne poate „apăra” în fața acțiunilor imprudente, inerente vârstei.

Pisoii se poartă nepăsător cu puiul, nu-i răspunde la întrebare și pleacă mai departe. Sau poate, fiind și el tot copil (este doar un piso, mai are de crescut și de învățat până să devină motan!), nu a aflat încă ce este prietenia, empatia?

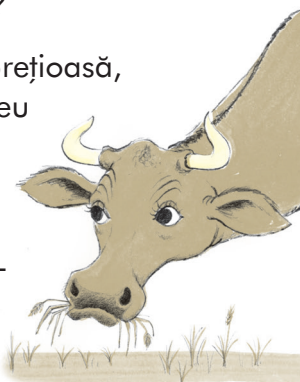

Găina în schimb, îi răspunde la întrebare, dar nici ea nu-l ajută să afle cine îi este mama. Să fie și ea tot nepăsătoare sau poate nu face altceva decât să răspundă

pur și simplu la ce fusese întrebată și nimic mai mult. Și atunci, poate să fie de vină puiul care nu a continuat să întrebe pentru a afla ce voia de fapt să știe?

Dulăul este mai binevoitor decât găina, căci nu se mulțumește doar să nege, ci îi și spune cine este el, dar tot nu-l ajută. Poate că puiul de pasăre ar fi trebuit să învețe ceva din primele două încercări nereușite și să înțeleagă că era necesar să continue dialogul și să mai pună și alte întrebări ca să poată afla ceea ce dorește. Dar oare este ușor ca un pui atât de mic să înțeleagă singur, fără ajutorul mamei, cum să se comporte într-o astfel de situație?

Vaca îi oferă o informație și mai prețioasă, dar tot insuficientă. „Cum să fiu eu mămica ta? Eu sunt o vacă” se miră ea. Puiul ar fi trebuit să înțeleagă că mămica lui arată cu totul altfel și trebuie să caute o ființă asemănătoare lui. Dar crescuse oare puiul îndea ajuns, încât să capete suficientă cunoaștere de sine pentru a înțelege asta?

Forn-ul, în ciuda aspectului său înfricoșător, este singurul care îl ajută, deși nu vorbește, ci doar... forțăie.

